

www.galarna.si

Marie Force: *I Want To Hold Your Hand*

Prevod: Maša Zupančič

Copyright © Marie Force 2016

This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

FORCE, Marie

Rad bi te držal za roko / Marie Force ; prevod Maša Zupančič. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2017. - (Green Mountain ; knj. 2)

Prevod dela: I want to hold your hand

ISBN 978-961-7035-24-7 (trda vezava)

ISBN 978-961-7035-25-4 (broš.)

COBISS.SI-ID 93751297

Marie Force

Rad bi te držal za roko

Green Mountain: 2. knjiga

Prevod:
Maša Zupančič

Prvo poglavje

Poleti se je v mesto preselil nov fant. Ime mu je Caleb Guthrie.

Hunterju in Willu je všeč, jaz pa se še nisem odločila.

– Iz dnevnika Hannah
Abbott, 12 let

Hannah Abbott Guthrie se je tako kot vsak mesec veselila drugega četrta, ko so se s srednješolskimi prijateljicami dobile v St. Johnsburyju na kosilu in nato preživele popoldan v svojem najljubšem wellness centru. S to tradicijo so začele, ko je Hannah pred skoraj sedmimi leti izgubila svojega moža Caleba v Iraku. Srečanja s prijateljicami so ji bila v veliko uteho pri soočanju s to veliko izgubo, in čeprav se je pozneje privadila na novo življenje brez Caleba, so ohranile to tradicijo.

Prijateljice so ji tako kot družina vseskozi zvesto stale ob strani in uživala je v času, ki so ga skupaj preživljale v St. Johnsburyju. To je bil njen 'pobeg iz vsakdana'. Tokrat je celo razmišljala, da bi sprejela povabilo svoje prijateljice Becky in prespala pri njej, da se ji po sproščujočem popoldnevu ne bi bilo treba voziti domov.

Njen brat Hunter se je ponudil, da bo zvečer poskrbel za njenega psa Homerja, da ne bo ves dan sam doma. Toda kljub temu je Hannah še vedno tehtala odločitev. Od Calebove smrti je imela težave s spanjem, in če bo že morala bedeti vso noč, bi to raje počela v zasebnosti svojega doma.

Pograbila je športno torbo, ki jo je spakirala za vsak primer, če bi se odločila prespati pri Becky, pobožala Homerja v slovo in mu povedala, da bo pozneje prišel Hunter in mu delal družbo. Zaklenila je vrata ogromne viktorijanske hiše, ki ji jo je zapustil Caleb. Bila je veliko prevelika za enega človeka, a ker jo je Caleb podedoval po svoji babici in jo imel tako zelo rad, Hannah ni imela srca, da bi jo prodala.

Odklenila je vrata svojega terenca, ki je bil že pošteno v letih, odložila torbo v prtljažnik in sedla za volan. Bil je mrzel, ampak sončen zgodnjepomladanski dan v severnem Vermontu, kjer se je zima zadrževala veliko dlje, kot se je le nekaj ur vožnje južneje. Glede na temperature se je Hannah odločila, da bo oblekla debelejši plašč in ne nove prehodne jakne.

Vstavila je ključ v ključavnico in ga obrnila, pri čemer je zaslišala samo *klik*, kar ni obetalo nič dobrega. „Daj no,“ je

zašepetala. „Samo ne danes. To lahko počneš jutri, ko mi ne bo treba nikamor iti.“ Še enkrat je obrnila ključ in spet je bilo slišati samo *klik*. Akumulator je bil prazen. „Saj ne more biti res!“

Naslonila je glavo na volan in se poskušala spomniti, kje so vsi danes. Njen oče in Hunter sta odšla na poslovno konferenco v Montpelier. Will je bil v New Yorku, kjer je pomagal svojemu dekletu Cameron pakirati stvari za njeno selitev v Vermont. Colton je bil gori na hribu, kjer je imel obrat za izdelavo javorjevega sirupa, Wade se je na avtomobile spoznal toliko kot ona, Lucas in Landon sta bila kot prostovoljna gasilca v štiriindvajseturni pripravljenosti, Max pa je bil na univerzi v Burlingtonu.

Njeni sestri Ella in Charley sta bili v tej situaciji enako nekoristni kot Wade. Njena mama je zjutraj odpeljala dedka na redni letni zdravniški pregled. Tako ji je preostala samo še ena oseba, ki bi jo lahko poklicala, a na žalost je bila to zadnja oseba, ki bi jo hotela prositi za uslugo.

„Če pokličem Nolana, mu bom vzbudila upanje, in tega mu ne morem narediti,“ je zamrmrala v mrzli zrak. Dovolj je bilo že to, da je pred kratkim plesala z njim v Grange Hallu in mu dovolila, da jo je odpeljal domov. Tega v vseh teh letih od Calebove smrti ni dovolila še nobenemu drugemu moškemu.

A Nolan ni bil katerikoli moški. Glede čustev, ki jih je gojila do nje, ni ničesar skrival. Izkoristil je vsako priložnost, da se je pozanimal o njej pri njenih družinskih članih.

„Res si trapa. Lahko pokličeš Nolana in se odpelješ v St. Johnsbury ali pa zamudiš dan, ki bi ga lahko preživela s prijateljicami. Imaš samo ti dve možnosti.“ Edina stvar, ki se ji po skoraj sedmih letih, odkar je živela sama, ni zdela trapasta, so bili njeni monologi. Če bi kdo vedel, kako pogosto se pogovarja sama s sabo, bi jo gotovo napotil na zdravljenje.

V roke je vzela telefon in odtipkala številko. Medtem ko je čakala, da se oglasi, je zadrževala dih.

„Nolanova delavnica.“

Ko je zaslišala njegov globoki glas, jo je zvilo v želodcu.

„Halo?“

„Oh, oprosti. Živijo, Nolan, Hannah tukaj.“

„Hannah.“ Ena sama beseda je izražala upanje, presenečenje in obotavljanje. To, da mu je že s tem, ko je izgovoril njeno ime, uspelo izraziti toliko čustev, je bil eden od številnih razlogov, zakaj je ohranjala distanco do njega. Čustva, ki jih je gojil do nje, so bila javna skrivnost. Poznala ga je že vse življenje, a kljub temu je postala nervozna vsakič, ko ga je zagledala. „Kaj bo dobrega?“

„Avto mi ne vžge in to prav danes, ko sem zmenjena s prijateljicami.“

„Pa da od sebe kak glas?“

„Sliši se samo *klik*.“

„Očitno je akumulator. Takoj pridem.“

„Pa imaš čas?“

„Seveda ga imam,“ je odgovoril, kot da bi bilo to najbolj

trapasto vprašanje, kar jih je kdaj slišal. „To je vendar moje delo. Čez nekaj minut bom pri tebi.“

„Hvala, Nolan.“ Pospravila je telefon v torbico in čakala ter se borila z občutki notranjega nemira. Tako je Nolan deloval nanjo, pa čeprav ga sploh še ni bilo tam. Zadnjih šest tednov se je trudila, da ne bi mislila na večer, ko je plesala z njim in ko jo je pozneje odpeljal domov. Trudila se je, da ne bi razmišljala o tem, da mu je dovolila, da jo je poljubil za lahko noč, in o tem, kako zelo je uživala v njegovem poljubu.

Ko se je spomnila na ta dogodek na njeni verandi, se je s prstom dotaknila ustnic. Vztrajal je, da jo pospremi do vrat. „Bil je čudovit večer. Hvala, ker si plesala z mano.“

„To je bila težka naloga,“ se je poskušala pošaliti, da bi prikriila svoje nervozo.

„Verjamem. Znan sem po tem, da imam dve levi nogi.“

„Dober plesalec si.“

„Res?“ je vprašal presenečeno.

„Zelo.“

„Hm, vedno sem bil prepričan, da sem obupen na plesišču.“

„Zmotno prepričanje.“

Besede so obvisle v zraku.

„Hannah ...“ Začutila je njegove prste na obrazu, ki so bili mehki, čeprav je vsak dan delal v delavnici.

Poželenje, ki ga je v soju svetilke prepoznala na Nolanovem čednem obrazu, ji je vzelo dih. Nato so se njegove ustnice dotaknile njenih, previdno in zadržano, a hkrati nič manj

intenzivno kot pri bolj strastnem poljubu. Hannah je prekinila čarobni trenutek in se odmaknila od njega, pa čeprav si tega v resnici ni želela. Šest tednov pozneje si še vedno ni znala odgovoriti na vprašanje, zakaj je to storila.

Naslednji dan jo je Nolan poklical, toda strahopetna, kot je bila, je pustila, da je klic končal na telefonski tajnici, in vse do tega dne ga ni niti videla niti govorila z njim. Vendar pa je njegovo sporočilo, ki ga je pustil na tajnici, tolikokrat poslušala, da ga je znala na pamet.

Zdravo, Hannah, jaz sem, Nolan. Mmm, hotel sem ti reči, da sem se imel včeraj lepo. V Stowu imajo novo mehiško restavracijo, pa bi jo rad preskusil. Kolikor vem, imaš tudi ti rada mehiško hrano. Če se ti bo zahotelo iti z mano, imaš mojo številko in me pokliči, velja?

Hannah ga ni poklicala niti ni nikomur povedala za poljub. Niti mami, sestram in še zlasti ne radovednim bratom in očetu, ki bi iz nedolžnega poljuba naredili celo dramo. Vendar pa ta poljub le ni bil tako nedolžen. Bil je prvi poljub, ki ga je prejela, odkar je ovdovela, in ni se mogla otresti občutka, da je s tem na neki način izdala Caleba.

Vedela je, da je tako razmišljanje nesmiselno. Caleb bi se precej bolj jezil nanjo zato, ker je po vseh teh letih še vedno sama živela v hiši, ki sta jo imela tako rada. Hannahin mož je bil praktičen človek, ki ni postopal naokrog in čakal, da mu vse prinesejo na srebrnem pladnju. Z navdušenjem in strastjo je sledil svojim sanjam, vključno s služenjem domovini.

Če bi za en dan vstal od mrtvih in videl, da še vedno tiči tam, kjer je bila pred skoraj sedmimi leti, bi jo dal čez koleno. Zavedala se je, da občutka krivde, ki ga je čutila zaradi poljuba, ne bi smela povezovati z izdajo. Brez kančka dvoma je vedela, da jo je mož ljubil tako močno, kot lahko moški ljubi žensko, in da bi si zanjo želel le najboljše.

Ne, občutki krivde so bili samo v njeni glavi in morala se bo spopasti z njimi. Nolanov poljub ni imel popolnoma nič opraviti s Calebom. Ravno nasprotno. Bil bi iskreno vesel, če bi izbrala Nolana, človeka, ki ga je spoštoval in ki je bil njegov tesni prijatelj. Vsaj upala je tako. Zagotovo pa tega ni mogla vedeti.

Kaj jo je torej zadrževalo? To bi rada vedela, vendar se je vedno znova vračala k istemu izgovoru. Ni še bila pripravljena zaživeti z drugim moškim in Nolanu ni želela dajati upanja, dokler ne bo pripravljena za to, kar je želel od nje.

Trkanje po šipi je Hannah tako prestrašilo, da je poskočila. S tresočimi se rokami je odprla vrata.

„Oprosti, ker sem te prestrašil. Mislil sem, da si me slišala prihajati.“

Hannah ni mogla verjeti, da je bila tako zatopljena v svoje misli. Kako je lahko preslišala prihod velikega vlečnega vozila, ki je zdaj stalo na pločniku? Izstopila je iz avta. „Bila sem ... mmm ...“

„Daleč stran?“ je vprašal in se očarljivo nasmehnil, pri čemer je prišla do izraza jamica na njegovem levem licu. Njegovi

temni lasje so bili posejani s sivimi prameni, zaradi česar bi mu človek prisodil malce več kot petintrideset let. A njegove prodorne rjave oči in način, kako jo je z njimi požiral, so jo tako kot vedno vrgli iz tira.

S tem pogledom jo je vedno razorožil. Nato se je odkašljala. „Ja, očitno res.“

„Imaš veliko stvari v glavi?“

Ker ni vedela, kaj bi počela s svojimi rokami, jih je vtaknila v žepe plašča. „Nič več kot običajno.“

Dolgo časa je zrl vanjo, in ravno ko ga je hotela spomniti, da je prišel zaradi njenega avta in ne zato, da bi s svojim poželjivim pogledom v njej netil ogenj, je spregovoril: „Poskušal sem te poklicati.“

„Vem.“

„Se opravičujem, če sem se na plesu neprimerno vedel. Od takrat si neprestano razbijam glavo in si ne znam pojasniti, kako sem lahko tako nespodobno izkoristil prvo priložnost, ki si mi jo ponudila ...“

„Nolan! Nehaj. Ne govori tega. Nisi me izkoristil. Nočem, da tako razmišljaš. „Čeprav si ni želela tega pogovora, ga ni mogla pustiti v prepričanju, da je naredil napako. „Nič nisi naredil narobe.“

Odkimal je, kot da noče slišati njenih besed. „Pa sem te izkoristil. Tako dolgo sem čakal nate, Hannah. Niti sanja se ti ne, kako dolgo. In ob prvi priložnosti sem zamočil.“

Presenečena in vznemirjena zaradi njegovega samozaničevanja

ni vedela, kaj naj reče. Kako dolgo je čakal? Več kot sedem let? Če je bilo tako, potem je bilo to zanjo nekaj novega. Čeprav tega ni hotela, jo je vleklo k njemu in položila je svojo dlan na njegovo roko.

Pogledal je njeno dlan, nato pa se ji zazrl v oči.

„Nisi zamočil. Jaz sem kriva. Ne bi se smela odmakniti od tebe in prekiniti poljuba. Ne vem, zakaj sem to naredila ...“

Nolan se je nekoliko vzravnal. „Hannah ...“

„Čisto sem zmedena.“

„Zaradi česa?“

„Kako si te lahko v enem trenutku želim poljubiti, že v naslednjem pa se mi zdi, da še nisem pripravljena na to? Ne vem, kako naj si to razlagam.“

Globoko je vdihnil, kot da bi se poskušal obvladati. „Morda pa lahko to ugotoviva skupaj.“

Pogledala ga je v oči in njeno srce je poskočilo. To ni bilo dobro. Tega nikakor ni imela v načrtu za danes. „Kaj hočeš reči?“

„Preživiva nekaj časa skupaj. Lahko počneva, karkoli želiš. Brez kakršnegakoli pritiska, brez poljubov. Počela bova samo tisto, kar boš želela. Povsem zadovoljen bom že s tem, če te bom lahko držal za roko.“

Zmedena zaradi njegovih besed si je obliznila ustnice in poskušala ignorirati njegov pogled, ki je sledil njenemu jeziku. „Zakaj jaz?“

„Ko bi le vedel,“ se je robato zasmel, „ampak ne morem se spomniti, da bi sploh kdaj obstajala katera druga.“

„Čakaj malo, ali to pomeni, da ...“

„Pozabi, kar sem rekel. Preteklost ni pomembna. Živiva v sedanosti in želim jo preživljati s tabo, pa četudi greva le sem ter tja skupaj na kosilo. Misliš, da bi to šlo?“

„Jaz ... mmm, moj avto. Morala bi se počasi odpraviti.“

Nolan je razočarano stisnil ustnice. Hannah je bilo težko pri srcu, vendar ni mogla odgovoriti na njegovo vprašanje. Potrebovala je čas, da razmisli o tem, kaj čuti do njega. Spontanost ji je bila tuja – vse odkar je umrl Caleb in s seboj odnesel njeni mladost in živahnost, njene želje in sanje.

„Odpri pokrov motorja.“

Osoren, povsem uraden ton njegovega glasu je bil popolno nasprotje njegove roteče prošnje, naj z njim preživi nekaj časa.

Hannah se je usedla v avto in naredila, kar ji je ukazal. Preden ji je uspelo sprostiti ročko za pokrov motorja, so ji prsti nekajkrat zdrseli z nje. Vrata je pustila odprta, da bi slišala Nolanova morebitna dodatna navodila.

Nolan je dvignil pokrov motorja, kar ji je omogočilo, da si je malce opomogla od njegovega intenzivnega pogleda in zbrala misli. Želel je biti z njo, vendar je ni hotel siliti v nekaj, na kar še ni bila pripravljena. Bil je prijazen in pozoren, privlačen in vajen trdo delati. Imel je torej vse lastnosti, ki si jih je Hannah želela pri moškem in jih občudovala – da tega, da je bil noro seksi, niti ne omenjamo. To zadnje jo je pretreslo. Kdaj je nazadnje pomislila na karkoli, kar bi bilo povezano s seksom?

„Akumulator je prazen, čemur se čudim, glede na to, da je še

relativno nov. Zamenjal sem ga pred kakšnim letom. Si včeraj pustila prižgane luči?“

„Ne.“

„Hmm.“

„Ga boš lahko popravil ali naj odpovem načrte?“

Pomolil je glavo izza dvignjenega pokrova. „Kako daleč pa se moraš peljati?“

„Samo do St. Johnsburyja.“

„Lahko ga popravim, ampak moral bi ga poriniti do konca dovoza, da ga lahko priključim na vžigalne kable. Lahko prestaviš v prosti tek?“

„Seveda. Ti pomagam?“

„Ne. Ostani v avtu in drži volan na miru, ko ti bom rekel, pa pritisni na zavoro.“

„Ok.“

Previdno je spustil pokrov motorja, tako da se ni zaskočil, si slekel jakno in jo vrgel na zaplato trave, kjer se je sneg že stopil. Oblečeno je imel sivo delovno srajco z rdeče izvezenim imenom nad prsnim žepom. Od napora, da bi premaknil avto, so se mu napeli bicepsi. Uspelo mu je, da se je avto začel premikati in pridobivati hitrost.

„Dobro. Zdaj pa se ustavi.“

Hannah je poklopila zavoro.

V nekaj minutah je priključil vžigalne kable na akumulator. Hannah si ga je pozorno ogledovala in opazila, kako so mu lasje padli na čelo in kako se mu je srajca napela čez plečate prsi. Je pred plesom z njim sploh kdaj opazila, kako mišičast je?

V resnici si ni nikoli dovolila, da bi si ga podrobneje ogledala, saj se je bala, da bi ji bilo tisto, kar bi videla, všeč. A zdaj ga je gledala in morala je priznati, da ji je bilo tisto, kar je videla, zelo všeč. Tiho je zavzdihnila. Morala si je priznati, da se je v dolgih, mrzlih zimskih dneh naveličala samote.

Čeprav je imela veliko družino – starše, dedka, devet bratov in sester, cel kup tet, stricev, bratrancev in sestričen, ki so vsi živeli v bližini – je bila ob koncu dneva sama v veliki hiši, v kateri je bila nekoč srečno poročena. Stara je bila petintrideset let in petino življenja je bila vdova.

Verjetno je res napočil čas, da spet začne živeti.

„Poskusi zdaj,“ jo je predramil Nolan iz njenega razmišljanja.

Hannah je obrnila ključ in se razveselila, ko je zaslišala glas motorja. „Najlepša hvala.“

„Ni za kaj.“ Odstranil je vžigalne kable in poklopil pokrov motorja. Ko se je sklonil, da bi pobral jakno, je opazila, kako so se mu modre delovne hlače napele čez čvrsto zadnjico. Ob tem pogledu je po vsem telesu začutila ščemenje – občutek, ki ga je že skoraj pozabila in ki ji je pognal strah v kosti. Odprla je šipo.

Preden se je vrnil v svoje vozilo, je postal pri vratih njenega terenca. „Previdno vozi in pokliči me, če boš imela spet težave.“

„Bom. Pošlji mi račun.“

„Ne nori. Tega ti ne morem računati.“

„Potem pa hvala za pomoč.“

Za trenutek je utihnil, kot da bi hotel reči še kaj drugega kot le: „Ni za kaj.“

Ko je odhajal proti svojemu vozilu, je Hannah zaklicala za njim: „Nolan.“

Obrnil se je s privzdignjenimi obrvmi: „Ja?“

Prisilila se je, da je nadaljevala: „Z veseljem bi preživela nekaj časa s tabo. Tako kot si predlagal. Če ti je seveda prav.“

Sodeč po njegovem zaprepadenem izrazu na obrazu, je bila to zadnja stvar, na katero je računal. „Res?“

Hannah je prikimala. „Te pokličem.“

„Čakal bom na tvoj klic.“

Drugo poglavje

Tako, odločila sem se ... Caleb Guthrie je idiot.

*Vsak dan me na igrišču vleče za kite
in nato zbeži. Vsi fantje se mu smeji.*

Najraje bi mu eno primazala.

– Iz dnevnika Hannah
Abbott, 12 let

Nolan je nadaljeval dan, kot da se na dovozu pred Hannahino hišo ne bi zgodilo nekaj najbolj neverjetnega – vsaj v njegovem svetu. *Hvala bogu za prazen akumulator*, je pomislil, ko se je vrnil v delavnico in se posvetil popravilu avtomobilov, ki so jih zjutraj pripeljale stranke.

Rutinsko je menjaval olje, filtre in jermene, sprejemal klice ter se med tem trudil, da ne bi razmišljal o Hannah in o upanju, ki mu ga je vzbudila. Od tistega večera, ko sta plesala in se poljubila, si je vsaj tisočkrat očital, da je prehitro ukrepal. Ampak zdaj, ko mu je povedala, da ji je bil poljub všeč in da ni hotela, da se konča ...

Kako zaboga naj se zdaj osredotoča na delo? In kako naj se spopade z občutki krivde, ki so ga vseskozi spremljali zaradi Hannah?

Caleb Guthrie je bil eden od njegovih najboljših prijateljev. In Calebove prijatelje je bolečina zaradi njegove izgube spremljala tudi še po vseh teh letih. Caleb je bil sonce, okrog katerega so vsi krožili kot planeti. Bil je njihov neustrašni voditelj in brez njega so bili izgubljeni v številnih pogledih.

Ker je bil Calebov oče oficir, se je njegova družina nenehno selila. Na začetku sedmega razreda, ko se je njegov oče končno upokojil, pa so se preselili v Vermont. Otroci iz majhnega kraja, kot je Butler, na začetku niso vedeli, kaj naj si mislijo o fantu, ki je imel prijatelje po vsem svetu. Bili so njegovi 'sultani', kot jih je poimenoval po pesmi skupine Dire Straits *Sultans of Swing*, ki je bila najljubša pesem njegovega očeta. Kjerkoli je živel, si je našel nove sultane.

Postati eden od Calebovih sultanov je bila velika čast. Caleb je zelo pazljivo izbiral svoje prijatelje in si za to celo izmislil svoj ritual. Ko je bil Nolan sprejet v njegov krog prijateljev, je dobil prijatelja, kakršnega ni imel še nikoli – zabavnega, izzivalnega,

razposajenega in hkrati resnega, drznega in inteligentnega, s čudaškim smislom za humor in nenavadnimi življenjskimi nazori.

S Calebovo pomočjo je Nolan postal bolj sproščen. Pokazal mu je, da je življenje še vse kaj več kot le delo in učenje. Predstavil mu je nove ljudi in stvari. Z njim se je podal na številne dogodivščine, od smučanja v gorovju Rocky Mountains do spomladanskih počitnic v Mehiki in karnevala v New Orleansu.

S Calebom je bilo življenje ena sama zabava, brez njega pa je v njegovem življenju zazevala velika praznina, ki je ne bo mogel nihče nikoli zapolniti. Nolan si ni mogel niti predstavljati, kako velika je šele praznina, ki jo je Calebova smrt pustila v Hannahinem življenju. Bila sta čudovit par – iskreno sta se ljubila in bila sta predana svojim prijateljem in družini. Zabave, ki sta jih v svoji hiši prirejala za vsak praznik dela, so bile legendarne in kljub boleči izgubi so Hannah in sultani ohranjali to tradicijo tudi brez njega, saj so vedeli, da bi Caleb to pričakoval od njih.

A bilo je tako prekleto težko. Mlad, vitalen moški, ki je imel pred sabo še celo življenje, ne bi smel umreti pri osemindvajsetih. Ne bi smel umreti, ne da bi tistim, ki jih je zapustil, zaupal, kako naj živijo naprej brez njega.

Nolan se je prepričeval, da bi Caleb odobral njegova čustva, ki jih je gojil do Hannah. Preprosto ni prenesel misli, da bi bilo lahko kako drugače. Do Hannah je na začetku gojil prijateljska čustva – do približno dveh let po Calebovi smrti.